

Nic mimořádného: byl jsem na festivalu... Ale ten festival byl a je mimořádný! Jmenuje se **Folková lípa**

, byl to jeho druhý ročník a proběhl 2. listopadu 2019 v sokolovně nevelké obce Lípa u Havlíčkova Brodu. Je mimořádný tím, že se na něm sešla takřkajíc hvězdná sestava většinou služebně mladých kapel, z nichž každá si, stejně jako festival, pár řádků zaslouží.

Netradiční na Folkové lípě bylo zařazení hlavní hvězdy programu hned na začátek. Hvězda se sice ve své šedesáté a poslední sezóně vymykala výše uvedenému služebnímu mládí, ale jinak do programu pasovala dokonale. Byl jí

Spirituál kvintet

. Věnit superlativy tuto kapelu, průkopnici folku v naší zemi, by bylo vršením zbytečných a opotřebovaných slov, všichni víme svoje. Byli prostě skvělí jako před pětačtyřiceti lety, kdy jsem je viděl poprvé.

Toto je jediný odstavec, který píšu nerad. Velmi dobrého kytaristu

Jindru Kejaka

jsem viděl poprvé někdy v 90. letech v Ústí nad Labem na Portě. A od té doby jsem ho nevyhledával. Během cca čtvrt století, co jsem ho míjel, jako instrumentalista myslím, že ještě povyrostl... Možná je mým problémem, že mne jeho romantická tvorba neoslovuje. Ale je mým problémem, když Jindra tvrdí, že ve druhé části své tvorby se směje všemu, ale přitom se v tom, co hraje, posmívá a zesměšňuje (a pohříchu často dost nezapně) jen a jen Romy? To snad ne...

Se skupinou **Potokap** se od jejího založení (2012) souběžně setkávám i mívám. Přesněji řečeno, poprvé jsem ji slyšel opravdu dobře nazvučenou (zvučil Sound24 = Josef Balcar a Michal Bechyně) a byl to zážitek! Kapelníkovi Radkovi Valentovi se podařilo dát dohromady partu skvělých hudebníků, kterou svým zpěvem velmi dobře doplňuje jeho žena Lenka, jinak spolu s Radkem autorka repertoáru skupiny. Repertoár tvoří muzika bez ohraničení: lze v ní zaslechnout punk, folk či bluegrass, moderní šanson i rock atd., až po reggae, které jejich vystoupení uzavíralo. A k tomu vtipné a dobře napsané texty - paráda!

S

kupina

Terrakota

to nechce, ale mnohdy je od svého vzniku (2017) považována za pokračovatelku již zaniklé skupiny Sekvoj, v níž tři z pěti členů skupiny působili... Zhruba před rokem začal Emil Pindřa Makal hrát, místo celoživotního kontrabasu, na bezpražcovou basovou kytaru. Po letošních prázdninách nastoupila do kapely jedinečná cajonistka Kristýna Pátková. Tyto dva momenty, spolu se suverénní flétnou Karolíny Skalníkové (zpěv, kapelnice), výraznou sólovou kytarou Radka Foxe Kučery (zpěv, autor písní) a zajímavým basbarytonem Oldy Dolejše (kytara, autor písní) vytvářejí originální zvuk, který je základním předpokladem k tomu, aby diváci přestali přemýšlet o nenávratné minulosti. Moc dobré to bylo...

Pravěkem **Rendez-fou** (vznik 2013) je trio Honzíkova cesta (2001 až 2013), kde vedle autorů repertoáru Honzíka Fouse (kytara, zpěv) a Janičky Gregárkové - Havlové (zpěv, flétny, rytmika) hrál baskytarista Běďa Němeček. V Rendez-fou vystřídal basu cajon Davida Vaculy a nová sestava začala brzy sklízet úspěchy, o nichž její média téměř mlčí. Přesto, že Honzík tvrdí, že je to tím, že jsou všichni tři děsní lemplové, věřím, že je to spíš zásluhou jejich příznačné skromnosti. Vedle skvostných písniček je třeba pochválit skupinu i za vtipnou, stručnou a nepodbízivou konferanci poesíí „němého básníka Davida Vaculy“, která publikum, jako vždy, velmi pobavila.

Jako šestého vystupujícího uvedl na scénu obratný a pohotový moderátor Jirka Holoubek

Epydemyi. Je publicistickým oříškem napsat o téhle kapele něco, co ještě napsáno nebylo. Tak snad jen, že pro mne to byla vzácná příležitost vidět ji v základním triu. U nás, v hlavním velkoměstečku, zpravidla hrává s hosty jako pětičlenná formace a mě napadlo, že je to možná trochu škoda. I ve třech nalila tato kapela, s kořeny v Týně nad Vltavou, do hlediště tolik energie, že jsem zapřemýšlel, nač se ten Temelín vlastně stavěl... A taky Epyky obvykle zvučívá jeden z králů zvuku, Kája Dřínek. V Lípě je dělal Pepa Balcar a rád jsem si uvědomil, že rovněž v nadstandardní kvalitě.

Tzv. zlatým hřebem do rakve programu (tj. poslední vystupující kapelou) byla **Isara**, další z kapel, o níž se mnoho nového napsat nedá, i když v posledních letech prošla mnoha personálními změnami. Tou poslední bylo před prázdninami předávání paliček mezi odcházejícím bubeníkem Honzou Pavlíčkem a exTrabanditou Vaškem Pohlem, ale to už asi víte. A tak spíš zmíním to, že v poslední době v Isaře zaskakuje poměrně často jako zpěvačka Veronika Šelemberková (19 let). Jakýmsi vyšším řízením se stalo, že v Lípě jsem viděl Verču

Lípa v Lípě aneb Sejdeme se 31. října

Napsal uživatel Karel Vidimský - Cimbura
Středa, 06 Listopad 2019 16:05

zpívat poprvé a moc se mi to líbilo. Jaké další rezervy ze svých rodin ještě vytěží zakladatelé kapely, bratři Šeemberkové?

S posledním vystupujícím končí moje marginálie na okraj 2. Folkové lípy. Jen musím ještě složit poklonu

Honzovi Fousovi

za skvělou dramaturgii a poděkovat za dobře odvedenou práci celému pořadatelskému týmu, který se vedle chodu festivalu postaral, spolu s restaurací v sokolovně, o blaho našich žaludků. A samostatné poděkování, říkal Honza Fous, musím věnovat

Martě Vencovské

z Lípy, bez níž by asi Folková lípa vůbec nebyla. Ale ona je, byla a bude!

Třetí ročník proběhne na stejném místě 31. října 2020 – poznamenejte si to datum, ať se tam opravdu sejdeme!